

туримъ въ хамбара, а вие ще ядете слама прѣзь зимата.“ И сега казватъ: „Миръ ще дойде, на васъ сламата.“

Ангелътъ казва: „Стани, не спи!“ То е заспиване вжтрѣ въ свѣта. „И рече му ангелътъ: опаши се, обуи сандалитѣ си! И стори така. И казва му: облѣчи дрехата си, и ела слѣдъ мене“. Туй е необходимо да направимъ. За да може да направите туй обличане, непрѣмънно трѣбва да се събуди въ васъ туй, висшето съзнание въ човѣка. Вие трѣбва да познаете ония права, които Богъ е вложилъ въ васъ: какви сили е вложилъ Богъ, какви способности; кога е тръгналъ човѣкъ отъ небето и кога трѣбва да се върне—той трѣбва да намѣри разписанието и да върви по това божествено разписание. Така трѣбва да прави въ свѣта всѣки разуменъ човѣкъ, който се е пробудилъ. Вие, съврѣменнитѣ хора, много се страхувате. Вие сте много страховливи, и васъ ви плашатъ не голѣмитѣ работи, плашатъ ви малкитѣ работи. За примѣръ, плаши ви фактътъ: „Ама, ако остана гладенъ, ако почна да ходя босъ?“ Гукъ прѣди години, прѣди 10 години, азъ имахъ една опитностъ въ София. Ще ви приведа единъ примѣръ за едно малко момиченце. Като фактъ, фактътъ е вѣренъ по съдържание и смисълъ, но не и по форма. Минавамъ единъ день къмъ Св. Краль, тамъ се продаватъ вѣстници. Надвечеръ, отивамъ на разходка, затичва се едно малко момиченце на около 12 години: „Г-не, нѣма ли да си купишъ „Миръ“? Гледамъ го босичко: „На драго сърце ще си купя“. Бръквамъ въ джоба си, нѣмахъ дребни пари, бръквамъ въ другия джобъ изваждамъ 5 лв., давамъ ѝ ги: „Нѣмамъ да ти повърна.—Взemi ги всичкитѣ.—Аа, не всичкитѣ, азъ съмъ рѣшила да изкарвамъ съ честенъ трудъ хлѣба си, не искамъ даромъ“. Рекохъ: „Азъ съмъ добъръ човѣкъ.—Макаръ че си добъръ, ама зная такива „добри хора“ като тебе“. Питамъ я: „Какво ще правишъ? колко ти не достигатъ? — Единъ левъ“. Казвамъ ѝ да вървимъ, че може изъ пѣтя, като се